

РЕШЕНИЕ

№ 77

гр. Монтана, 31.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – МОНТАНА в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Аделина Троева

Членове: Аделина Тушева
Елизабета Кралева

при участието на секретаря Мадлена Н. Митова
като разглежда докладваното от Аделина Троева Въззивно гражданско дело № 20221600500037 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 260443 от 17.12.2021 г. по гр. д. № 852/2021 г. по описа на Районен съд - М. Ф. И. е осъден да заплати на Г. ф. – С. сумата 659,69 лв., представляваща изплатено от Г. ф. по щета № ***/31.03.2017 г. обезщетение за и. вреди за увреден при ПТП лек автомобил „Ф.“ с ДКН ***, собственост на В. Л., ведно със законна лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от Ф. И. чрез особения представител адв. З. А.. В жалбата са релевираны оплаквания за неправилност на постановеното решение, като се моли то да бъде отменено и вместо него да бъде постановено ново, с което МОС да отхвърли иска. Поддържа се, че РС-М. в нарушение на процесуалния закон е отказал да разгледа подадения отговор на искова молба. Също така се посочва, че цените по изготвената техническа експертиза са завишени. Навежда се довод, че ищецът не е положил достатъчно усилия да издири и да се свърже с ответната страна, за да се изяснят причините за неизплащане на претендираната сума.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от „Г. ф.“ чрез адв. Е.Г., с който жалбата се оспорва като неоснователна. Излагат се доводи, че първата инстанция правилно е отказала да разгледа отговора на исковата молба поради изтекъл срок, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно, поради което моли да бъде потвърдено. Прави се искане за присъждане на разноски пред настоящата инстанция.

Във въззивното производство не са събирани нови доказателства.

Окръжен съд - М., като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, намира от фактическа и правна страна следното:

Първоинстанционното производство е образувано по иск на „Г. ф.“ срещу Ф. И. с твърдения, че на основание чл. 557, ал.1, т.2, б. „а“ от КЗ е изплатил по щета №***/31.03.2017 г. обезщетение за и. вреди в размер на 659,69 лв. за увредения при ПТП, настъпило на 06.11.2016г., около 09:00 ч. в гр. Монтана, лек автомобил „Ф.“ с ДКН ***, собственост на В. Л.. Виновен за катастрофата е ответникът Ф.И., който управлявайки лек автомобил „С.“ с ДКН № ***, при движението по кръстовище с ул. „П.“ и ул. „П.“ в гр. М., не спрял на пътен знак Б-2 и ударил движещия се по път с предимство лек автомобил „Ф.“ с ДКН ***, собственост на В. Л.. Поддържа се, че в нарушение на чл. 249 вр. чл. 259 от КЗ/отм./ сега чл. 461 вр. чл. 483 от КЗ ответникът управлявал увреждащия лек автомобил без сключена задължителна застраховка „Г. о.“ към датата на ПТП. Поканил ответника да възстанови платеното от ГФ, но плащане не последвало. При така поддържаните твърдения се иска от съда да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ГФ сумата от 659,69 лв., представляваща възстановеното от ГФ по щета №***/31.03.2017 г. обезщетение, ведно със законната лихва, считано от датата на исковата молба до окончателното изплащане, както и направените по делото разноски.

Ответникът подал отговор на исковата молба с твърдение, че сумите в техническата експертиза са завишени и са определени само съобразно извършваните услуги в гр. С.

Така предявеният отговор не е приет за разглеждане от РС-М. поради неподдаването му в законоустановения срок.

С решението по делото първоинстанционният съд на основание чл. 558, ал.7 от КЗ вр. чл.45 от ЗЗД осъдил Ф.И. да заплати на ГФ сумата 659,69 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждането на исковата молба до окончателното изплащане, както и сумата 450,00 лева разноски по делото.

Въззивната жалба против първоинстанционното решение е подадена в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК от надлежна страна в процеса при наличен правен интерес и е допустима за разглеждане. Разгледана по същество е неоснователна.

При извършената проверка по реда на чл. 269, ал. 1 от ГПК въззивният съд установи, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

От фактическа страна е безспорно, че на 06.11.2016 г., около 09:00 ч. движейки се по к. на ул. „П.“ и ул. „П.“ в гр. М. лек автомобил „Ф.“ с ДКН ***, собственост на В. Л., е бил увреден при настъпило ПТП, реализирано по вина на въззивника Ф.И.. Също така, не се спори, че в нарушение на чл. 249 вр. чл. 259 от КЗ /отм./, сега чл. 461, вр. чл. 483 от КЗ И. при реализираното ПТП е управлявал лекия автомобил „С.“ с ДКН № *** без сключена задължителна застраховка „Г. о.“. В тази връзка на основание чл. 557, ал. 1, т.2 б. „а“ от КЗ, „Г. ф.“ изплатил по щета №***/31.03.2017 г. обезщетение за имуществени вреди на В. Л. - собственика на увредения от катастрофата лек автомобил.

С с покана изх. № ГФ – РП - 322/26.06.2018 г. ГФ поканил ответника да възстанови изплатеното обезщетение, като видно от отбелязването на обратната разписка, на 28.06.2018 г. Ф.И. е получил поканата лично. В поканата била посочена и банковата сметка, на която да бъдат преведени парите. Въпреки това въззивникът не изплатил посочената в поканата сума. По тези причини, МОС намира доводите на въззивника, че ищецът не е положил достатъчно усилия да издири ответната страна, за неоснователни. Видно от приложената по делото обратна разписка И. е получил поканата лично, следователно запознат е със съдържанието ѝ, а от там известно му е възникналото задължение спрямо ГФ.

По отношение неразглеждането на отговора на исковата молба от МРС,

настоящата инстанция намира следното:

На 14.06.2021 г. ответникът чрез своя особен представител е получил съобщение с препис от исковата молба, с което му е указано, че може в едномесечен срок да подаде писмен отговор.

На 15.07.2021 г. в деловодството на РС-М. е постъпил отговор на исковата молба, изготвен от особения представител.

Съгласно разпоредбата на чл. 60, ал. 3 от ГПК срокът, който се брои на месеци, изтича на съответното число на последния месец, а ако последният месец няма съответно число, срокът изтича в последния му ден. Предвид това правилно първоинстанционният съд е отказал да приеме отговора на исковата молба, тъй като срокът е изтекъл на 14.07.2021 г.

По отношение на доводите на жалбоподателя относно техническата експертиза, МОС намира следното:

За установяване размерана причинените вреди ГФ е представил доклад по щета, който е изготвен от експерт на Фонда, към този доклад е приложена техническа експертиза от 31 март 2017 г, изчисляваща разходите за труд и материали за възстановяване на вредите. Действително експертизата не е изпълнена от назначена от съда вещото лице, но заключението следва да се цени като писмено доказателство, което определя сумата, необходима за ремонт на претърпелия поражения лек автомобил. Последното се преценява от съда наред с всички останали доказателства по делото. МОС намира приложеното заключение като достатъчно доказателство относно размера на причинените от И. вреди. Описаните в протокола вреди съответстват на тези от протокола за ПТП, съставен непосредствено след инцидента. ГФ е изплатил вреди, обосновани чрез информацията от каталога „Ш.“, на базата на който се определя застрахователната сума при каско, както и размера на обезщетението при ПТП. Важно е да се отбележи, че въззивникът е имал възможността да го оспори, ако е имал възражения по определената в него сума, но не го е сторил в законоустановения срок. МОС приема, че размерът на вредите е установен по категоричен начин.

При така установените факти съдът приема от правна страна следното:

Предявеният иск е с правно основание чл. 558, ал. 7 от КЗ. След изплащане на обезщетение на собственика на увредения автомобил за причинените от Ф. И. имуществени вреди за ГФ възниква регресното вземане. За успешното провеждане на иска с правно основание чл. 558, ал. 7 от КЗ в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване факта на предизвикано от виновно противоправно деяние на ответника застрахователно събитие и плащането на обезщетение на увреденото от настъпване на застрахователното събитие лице, което не е могло да бъде удовлетворено от застрахователя на причинителя на вредите, поради липсата на задължителна застраховка „Г. о.“.

Относно факта на ПТП и вината за последното, както бе посочено горе, не се спори. Предвид приобщените доказателства по безспорен начин е доказана вината на ответника за възникването на пътния инцидент.

Също така е доказано, че Г. ф. е предявил регресна покана по чл. 558, ал. 7 от КЗ до ответника Ф. И. за заплащането на сумата, но той не я е изплатил. Следователно фактическият състав на регресната отговорност е установен, поради което искът е основателен. Тези изводи налагат потвърждаване на първоинстанционното решение.

На основание горното МОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260443 от 17.12.2021 г. по гр. д. № 852/2021 г. по описа на Районен съд – М..

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____